

Oponentský posudek diplomové práce Bohdana Bláhovce WHEN THE SHOW! IS OVER

Diplomové práce na Katedře dokumentární tvorby jsou různé. Různé jsou také názory na ně a dlouhá je debata o tom, jakou roli by ve studiu na umělecké škole měly hrát. Očekáváme od studenta vyjimečné filmové dílo, které změní českou kinematografii (ano, to je minimální měřítko) a zároveň na něm požadujeme předložení vysokoškolské kvalifikační práce se vším, co k ní patří: metodologie, práce s prameny, obeznámenost se sekundární literaturou etc. Tedy text, který je na jiných vysokých školách jediným výstupem završujícím studium. Tato nejistota, dílem daná i otevřeným přístupem katedry k různým žánrům, někdy vede ke katederní diskusi nad teoretickými pracemi, reflektující metody i konkrétní postupy. Problém není inovace, tento tradiční požadavek překonávání starého (či zastaralého) novým, tradičně vlastní vědeckým oborům, ale to, jakou podobu by diplomové práce, jako zápis interpretačního, reflexivního či sebereflexivního procesu, měly mít. Vycházím z toho, že teoretická práce by měla víc než soustavu názorů či poznatků, ve smyslu stanovených významů, daných textem, představovat spíše určitou činnost a měla by pro tuto činnost být reprezentativní. Respektuji texty, jejichž hranice se dají žánrově jen obtížně vymezit, ale které svědčí o zájmu (a chcete-li i o zápasu), v němž se může spojovat řada hledisek, například osobní, společenské, etické, sociální, obecné povědomí stejně jako konkrétní tvůrčí zkušenost a další. Diplomová práce tak může být výrazem prožitku, rozpravou svého druhu a s vlastními pravidly, neboť, jak někde poznamenal Foucault, teorie jsou jen nekonečným šumem rozprav. Teoretická práce by měla být protějškem praxe a v ní, vzhledem k tomu, že každé dílo je také výpovědí aktualizující filmový jazyk, nelpíme na dodržování závazných pravidel, jež jsou ostatně jen syntetizována z dosavadní zkušenosti. Snad je z tohoto úvodu zřejmé, že předložená práce Bohdana Bláhovce je legitimní. Je to osobní svědectví o všech peripetiích s absolventským filmem Show!, o jeho vývoji od prvního námětu, jeho realizaci i o jeho divácké recepci a kritické reflexi. Krok za krokem nám autor popisuje, jak se film proměňoval, jaký vliv na něj měla dramaturgie i produkce. Jakkoli nemůžeme posoudit, co všechno bylo autorem opomenuto, tak se jedná o hutný popis autorovy zkušenosti, případovou studii cennou pro historii už jen tím, že byla studentem-režisérem sepsána. Autor se stává svým adresátem v uzavřeném komunikačním řetězci. Bohužel uzavřeném, neboť text je prostým popisem dění díla bez přesahu, kdy by konkrétní zkušenost posunul k obecnějšímu poznatku (a za ty nelze považovat dílčí sebeinterpretace, dojmy). Popis zkušenosti zůstává v rovině primárního pramenu, k celistvějšímu uchopení mu zdá se chybějí metodologické nástroje výzkumu. Ty by jej vedly k důslednosti. Pokud by si například vybral všechny zásahy produkce, zdůrazňuji všechny, to jest zaznamenal by všechna jednání, veškerou korespondenci, samozřejmě v příloze doloženou, pokud by takto pečlivě zaznamenal všechny kroky ve vývoji a při výrobě, tak by to byl počin. Takto se jedná o reminiscenci, pouhý zápis nejistých vzpomínek. Znalost nástrojů, zejména těch, které dokáží konkrétní převést v obecné, není v protikladu s otevřeným pojetím, o němž jsem psal, naopak je jeho podmínkou.

Diplomovou práci Bohdana Bláhovce doporučuji k obhajobě.

Petr Kubica

